C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Herbert_Brian_Anderson_Kevin_J-Tvare_mucednika.PDB

# PDB Name: HerbertAnderson Tváře mučedníka
# Creator ID: REAd
# PDB Type: TEXt
# Version: 0
# Unique ID Seed: 0
# Creation Date: 25.9.2007
# Modification Date: 25.9.2007
# Last Backup Date: 1.1.1970
# Modification Number: 0

Právě se chystáte začíst do povídky „Tváře mučedníka“ od Briana Herberta a Kevina J. Andersona. Tento originální dobrodružný sci-fi příběh je jedinečným samostatným dodatkem k monumentálnímu eposu o Duně, který téměř před čtyřiceti lety zahájil Frank Herbert svým románem Duna – jedním z největších románu ve fantastické literatuře. Děj povídky se odehrává po událostech, které popisuje druhá část nové trilogie „Duna: Křížová výprava strojů“.

Toto dílo je fikce. Všechny postavy a události v něm jsou vymyšlené.

DUNA – Tváře mučedníka
Příběh Služebnického Džihádu

Copyright ? 2002 Herbert Limited Partnership
Všechny práva vyhrazena. Jakékoliv komerční využití tohoto díla je zakázáno. Šíření českého překladu bez povolení překladatele je také zakázáno. (!Povolení uděleno – ve spolupráci s www.duna.cz !)
Český překlad: Ladislav Guľa, gula1983@seznam.cz, 8.5.2006
Verze 1.1 (To znamená, že je tu ještě plno chyb a nedodělávek.)

DUNA

Tváře Mučedníka

Příběh Služebnického Džihádu

Brian Herbert a Kevin J. Anderson

I

„Mrzí mě to," řekl Rekur Van svému kolegovi, tlelaxskému výzkumníkovi, když nožem obratně pronikl skrz krk své oběti, a přidal jeden obrat čepelí vzhůru, „Já tuto loď potřebuji víc než ty."
Krev z rány prosakovala všude kolem štíhlé ocelové čepele, až z ní nakonec proudem vytryskla ven, když Rekur vytrhl nůž zpět. Jeho druh sebou ještě stále prudce trhal, chvějící se jako obnažené nervové synapse vystavené ohni. Rekur tělo odkutálel ven přes poklop malého plavidla, ponechávajíc ho tam na podlaze přístaviště.
Ulicemi hlavního města Tlulaxy se ozývala přerušovaná střelba zbraní, výkřiky a ohlušující exploze. Smrtelně raněný genetik se už z posledních sil plazil po zemi, stále se však ještě třesouc. I v tento okamžik upřeně hleděl, sice s pohasínajícím výrazem ve tváři, svými blízko sebe posazenými očima na Rekura. Byl to pohled plný zloby a nenávisti. Teď tu však ležel ponechaný napospas osudu, a vyřazený jako mnoho jiných důležitých věcí...
Setřel si krev ze svého oděvu, ale jeho dlaně a ruce zůstali lepkavé. Po útěku bude mít víc času očistit si šaty a umýt zakrvácenou kůži. Krev ... To byla měno jeho obchodu. Genetický zdroj přeplněný potřebnou DNA. Nenáviděl takto jí plýtvat.
Teď však Liga Vznešených chtěla krev.. . Jeho krev! Přesto, že patřil k těm nejbrilantnějším vědcům Tlulaxy s dobrými konexemi na mocnou náboženskou elitu, musel Rekur utéct. Pryč ze svého domovského světa, pryč od lynčujících davů. Pobouření členové Ligy totiž uvalili na planetu blokádu a obsadili tento svět, aby si vynutili jejich krátkozrakou spravedlnost. Kdyby ho teď chytili, nedokáže si ani představit jakou odplatu by na něm vykonali.
„Fanatici – všichni z vás!" křičel bezcílně zpět k městu, a zajistil za sebou poklop.
Rekur už neměl čas sesbírat svoje sesbírat své bezcenné vědecké dokumenty, a tak, teď držíc řízení ukradené lodi svými zakrvácenými rukama , zanechal všechen svůj osobní majetek za sebou. Vznesl svoje plavidlo do vzduchu, bez plánu, ale s touhou vypadnout z této planety dřív než by se ho mohli pomstychtiví vojáci Ligy zmocnit.
„Do pekla s tebou, Iblisi Ginjo!" pověděl si sám pro sebe.
Vědomí, že byl Hlavní Patriarcha už po smrti mu teď dávalo jen pramalou útěchu. Ginjo se k němu vždy choval jako k nižší formě života. Rekur a Hlavní Patriarcha byli dlouho obchodními partnery, kteří se jeden bez druhého nedovedli obejít, ale nesdíleli přitom ani nejmenší pocit důvěry. Liga však nakonec strašné tajemství tlelaxských farem na orgány, kde byli nezvěstní vojáci a Zensunnitští vězni popravování, aby tak poskytli náhradní transplantáty pro jiné raněné bojovníky Ligy, i tak odhalila. Teď se však strany zjevně obrátili, a všechny obyvatele Tlulaxy zachvátil zmatek. Žebrali o své holé životy, aby tak unikli pomstě pobouřené Ligy. Obchodníci s orgány se museli ukrýt, a ta malá skupinka legitimních se z civilizovaných světů jednoduše vypařila. Zneuctěný a zruinovaný. Teď se stal Rekur štvancem. Ale i bez svých laboratorních poznámek a záznamů jeho mysl nesla klíčové poznatky, o které se byl ochotný podělit s tím, kdo nabídne nejvíc. V kapse mu teď ležela malá ampulka speciálního genetického materiálu, který mu umožní začít opět od znova. Kdyby se jen mohl dostat pryč .. .
Po dosáhnutí oběžné dráhy se mu naskytl pohled na mocné, tvarem hrot oštěpu připomínající bojové lodě plné rozhněvaných stoupenců Džihádu. Několik tlelaxských plavidel, ze kterých většinu řídili stejně nezkušení a poplašení piloti jako on sám, se rozprchlo bez ladu a skladu všude okolo, a vojenské lodě Ligy tak mohli zaměřovat všechny tlelaxské koráby, které byli v jejich dosahu a na dostřel.
„Proč nepředstírat, že jsme vinní všichni?" zabručel dívající se na výjev před ním, vědom, že ho nikdo neslyší.

Rekur zvýšil rychlost, netušíc jako rychlá tato jemu neznámá loď dokáže vůbec letět. Koncem svého ušpiněného rukávu otřel skvrnu schnoucí krve na ovládacím panelu tak, aby se mu údaje na přístrojové desce četli snadněji. Bojové lodě Ligy na něj párkrát naslepo vystřelili a komunikační zařízení náhle s praskáním přepojilo něčí rozhněvaný hlas.
„Tlelaxský korábe! Zastavte a vzdejte se, jinak budete zničeni!“
„Proč radši nepoužijete svoje zbraně proti myslícím strojům?“ odsekl Rekur.
„Armáda Džihádu tu jen marní čas a zdroje. Zapomněli jste snad už na skutečného nepřítele lidstva?“
A skutečně, každý tlelaxský zločin byl vskutku ničím v porovnání s desítkami roků devastace způsobené počítačovou Všemyslí Omniem.
Velitel nepřátelské lodi zjevně jeho sarkasmus neocenil.
Výbušné projektily tiše proletěli před ním, ale Rekur přesto reagoval náhlým odkloněním a zpomalením lodi. Střely explodovali nedaleko od svého předpokládaného cíle, nárazová vlna přesto jeho ukradenou loď roztočila. Ovládací panel přístrojové desky v kabině se rozsvítil zářícími kontrolkami a poplašnými signály, ale Rekur nouzový signál nevyslal. Bez hluku nechal loď bez kontroly, hrajíc si na mrtvého. Loďe Ligy ho po chvíli nechali tak a vydali se na lov jiných nešťastných tlelaxských uprchlíků, vždyť cílů ze kterých si mohli vybírat bylo mnoho.
Když se bojové lodě Ligy konečně vzdálili, Rekur usoudil, že je v dostatečném bezpečí na to, aby aktivoval lodní stabilizátory. Po několika nevydařených pokusech se mu převalující loď opět podařilo dostat po kontrolu a zpět na kurz. Bez představy o cíly svojí cesty, dychtíc jen po úniku, letěl za hranice systému tak daleko jak jen mohl. Nelitoval ničeho, co za sebou zanechal. Rekur po většinu svého života pracoval na vývoji nových biologických technik a postupů tak jako už generace jeho lidí před ním. Po dobu Džihádu se stala jeho rasa pohádkově bohatou a pro vesmír pravděpodobně i nezbytnou. Teď však Serenini fanatici rozvrátili původní a jedinečné orgánové farmy, zničili trasplantační nádrže, a „milostivě“ osvobodili většinu dárců z jejich utrpení. Krátkozrací blázni! Jak si jen bude Liga v nejbližších letech stěžovat, když jí budou veteráni bez očí a údů nad svými zraněními naříkat, nemajíc víc míst kam jít.
Krátkozrací idealisti z řad Ligy neuvažovali nad takovými praktickými stránkami věci. Neplánovali v tomto směru vůbec nic. Hnali se za neskutečnému sny jako už při množství jiných příležitostí Džihádu Sereny Služebnice. Hnali je jen hloupé emoce. Rekur nenáviděl tyto lidi. Sevřel křečovitě ovládání lodi jakoby předstíral, že je to hrubý krk Iblise Ginja. Hlavnímu patriarchovi se i přes rozsáhlý seznam jeho ubohých činů dařilo udržet si svoje vlastní jméno bez poskvrny, zatím co všechnu vinu shodil na starého, válkou zoceleného hrdinu, Xaviera Harkonnena, a celou tlelaxskou rasu. Ginjova vždy vypočítavá vdova vykreslila svého padlého muže lživě skoro jako mučedníka.
Liga mohla tlelaxskému lidu ukrást „čest“, rabující davy si mohli přivlastnit jejich bohatství, a přinutit tak jeho lid k životu ve vyhnanství, ale zrádci nikdy nemohli získat jedinečné znalosti a schopnosti, které si Rekur nosil v hlavě. Tento obětní beránek se ještě stále dokázal bránit.
Rekur si nakonec ujasnil kam by měl jít, kde by měl vzít svou tajnou a inovační technologii klonování jako také životaschopné buňky samotné Sereny Služebnice.
Směřoval pryč, podél hranic prostoru Ligy, aby našel Světy strojů, tak, kde se chtěl představit Všemysli Omniovi.

II

Na Saluse Secundus, hlavní planetě Ligy vznešených započala nedisciplinovaná vřava palbu na sochu muže. Vorian Atreides stál ve stínu ozdobné klenby, dívajíc se na dav, tiše jako skála. Jeho hrdlo bylo hrůzou sevřené tak silně, že nemohl, kvůli velké zlosti, vykřiknout. I když byl bojovníkem Džihádu, tento divoký zástup by ho neposlouchal.
Figurína muže se volně houpala na své provizorní šibenici nad hromadou suchých klád. Tato loutka jen málo připomínala Xaviera Harkennena, ale zloba davu byla na něj zřejmá. Jeden mladý muž hodil na navršenou hranici malou roznětku, a v průběhu sekund začali rozpínající se plameny hltat kousek po kousku jeho symbolickou uniformu – přesně takovou jakou hrdě kdysi nosíval Xavier.

Vorianův přítel zasvětil většinu svého života válce při myslícím strojům. Teď tento dav jako smyslů zbavený našel kdesi tuto zaprášenou uniformu a použil ji, aby tu Xaviera zesměšnil, strhnouc z ní všechny její vyznamenání a insignie podobným způsobem, jakým byl Xavier okraden i o své právoplatné místo v dějinách lidstva. Teď ho upalovali. Hned co se oheň rozhořel, figurína tancovala a doutnala na konci svého provazu stále víc. Kakofonický jásot rachotil okny přilehlých budov, slavíc tak smrt zrádce. Lidé tento akt považovali za jistý druh odplaty. Vor to však považoval za obyčejnou ubohost.
Potom, co se Vor dozvěděl o tom, jak odvážně Xavier odhalil tlelaxské orgánové farmy, a svrhl zrádného Velkého patriarchu Ginja, se vrátil na Salusu. Nikdy by neočekával, že se stane svědkem tak otřesného a dobře připraveného hnutí odporu při svému příteli. Po celé dny Vor pokračoval ve svých projevech, snažíc se zastavit hysterický hněv před jeho zásahem toho nesprávného cíle. I přes jeho vysokou hodnost se však jen málokdo postavil na jeho podporu. Špinavá kampaň proti Xavierovi už začala, a dějiny se přepisovali dokonce už ve chvíli, kdy byly stále nové. Vor se cítil jako muž stojící na pláži v době Caladanského hurikánu, vzpínajíc ruce k nebi, a snažíc se tak odvrátit vysokou přílivovou vlnu.
Dokonce i Xavierovy vlastní dcery před nátlakem poklekli, a jména si změnili z Harkonnen na matčino rodové příjmení Služebnice. Jejich matka, Serenina sestra Okra, vždy tichá a plachá, se stáhla v bídě a neštěstí do města Introspekce, odmítajíc více zájem o přítomnost cizích lidí...
Vor, majíc na sobě jen běžné venkovní oblečení, teď stál uprostřed davu celkem nepozorovaně, ukrývajíc šikovně svou identitu. Podobně jako Xavier, i on byl na službu v Armádě Džihádu hrdý, ale v této rostoucí emocionální horlivosti by nebylo dobrým nápadem zjevit se tu v uniformě. Po dobu dlouhého trvání Džihádu se Primero Vorian Atreides zúčastnil mnoha bojů proti myslícím strojům. Bojujíc po Xavierově bohu dosáhl obrovských, sice drahých vítězství. Xavier byl nejodvážnějším mužem, jakého kdy poznal, ale teď ním miliardy lidí opovrhují.
Vor se odvrátil od davu, neschopen unést déle tento pohled. Jaká to jen masová ignorance a hloupost! Špatně informovaný a lehce manipulovatelný zástup by věřil snad čemukoliv, co by si jen vymyslel. Vorian Atreides bude však sice sám pamatovat na hrdinskou pravdu v pozadí jména Harkonnen.

III

Nezávislý robot odstoupil o krok zpět, obdivujíc nový citát připevněný na stěně jeho laboratoře.

Pochopení lidské podstaty je tím nejobtížnějším duševním cvičením ze všech.

Zatím co rozjímal nad možnými výzvami a implikacemi slov tohoto výroku, změnil Erasmus výraz své tvarokovové tváře. Století pátral po podstatě lidstva, snažíc se dešifrovat tuto podivnou biologickou anomálii. I přes tolik nedostatků, kterými oplývali, se jim v záblesku jejich génia podařilo nějak sestrojit myslící stroje. Tato hádanka ho neustále provokovala. Po své laboratoři rozmístil různé slogany tak, aby iniciovali tok myšlenek v ten nejneočekávanější okamžik. Filozofie byla pro nějo víc než jen hrou. Byla prostředkem zdokonalování jeho mechanické mysli a sebe samého.

Dosáhnout je možno všeho co si dokážeme jen představit, bez rozdílu, zda jsi člověk nebo stroj.

Pro ulehčení pochopení svého biologického nepřítele vykonával Erasmus neustále nové a nové pokusy. Uvázání ke stolům, vystaveni v průhledných nádržích, a nebo uzavřeni ve svých vzduchotěsných celách... Robotova současná skupina subjektů se svíjela a sténala všude okolo. Někteří se modlili k neviditelným bohům, jiní zase ječeli a prosili o slitování jejich věznitele, co jen poukázalo na to, jak jsou prolhaní. Několik z nich krvácelo, pomočovalo se, a vypouštělo mnoho dalších tělesných tekutin, neslušně tak špiníc jeho laboratoř. Erasmus měl naštěstí mnoho podřízených robotů jako i mnoho lidských otroků, kteří zařízení jeho laboratoře opět do antiseptického a řádného stavu.

Svalovina je jen jemný kov.

Jako doplněk ke svým psychologickým testům robot přezkoumal tisíce lidských mozků a těl. Zkoumal lidi po vlivem ztráty smyslů, vyvolávajíc u nich extrémní bolest a bezcitný strach. Studoval chování jednotlivců jako i aktivity skupin. Přes všechno, co vykonal věděl, že pri všem jeho puntičkářském smyslu pro detail, mu tady něco podstatné uniklo. Nemohl přijít na způsob jak získat a shromáždit všechny údaje tak, aby zapadli do nějakého srozumitelného rámce, jakési „hlavní a jednotné teorie“ o lidské podstatě. Extrémy v jejich chování byli příliš vzdálené.

Je lidštější být dobrým nebo zlým?

Tato cedulka vedle té nové představovala po určitou dobu hádanku. Mnoho lidí, které studoval podrobně, tak jako Serenu Služebnici a jeho vlastního svěřence Gilberta Albanse, prokazovalo vrozenou lidskost, dobrotu naplněnou soucitem a starostlivost o jiné stvoření. Ale Erasmus studoval i dějiny lidstva a věděl dobře o zrádcích a sociopatech, kteří svému druhu způsobili neskutečnou škodu a utrpění s cílem získat výhody jen pro sebe sama.
Žádná skupina závěrů tady nedávala smysl.
Po třiceti osmi rocích Džihádu Sereny Služebnice byli stroje daleko od toho, co by se dalo nazvat vítězstvím, a to i napříč tomu, že počítačové simulace a prognózy hovořili o tom, že divoce žijící lidi měli rozdrtit už dávno. Fanatizmus dával Lize vznešených sílu, a ona tak mohla pokračovat v boji, a to dokonce i v časech, kdy by je všechna rozumná úvaha přivedla ke kapitulaci. Jejich inspirativní vůdce se stal nakonec z vlastní vůle mučedníkem .. Nevysvětlitelný to čin.
Teď tu však zdá se měl konečně novou příležitost, neočekávaný nový subjekt, který by mohl na až doposud neprobádané aspekty lidskosti vrhnout nové světlo. Tento tlelaxský zajatec by mu možná mohl po svém příchodu poskytnout nějaké odpovědi. Vždyť nakonec, ten pošetilý člověk sám padl přímo do jejich náruče ...
Rekur drze narušil prostor Synchronizovaných světů kontrolovaných myslícími stroji, a vyslal svůj požadavek vidět Omnia. Byl smělý příchod Tlelaxana součástní nějaké komplikované lsti, nebo skutečně věřil, že má jakoukoliv moc vyjednávat? Erasmus byl zvědavý, co v tom bude. Omnius chtěl tlelaxsou loď zničit okamžitě, vždyť většina lidí procházející okolním vesmírem hraničícím s jedním s mnoha Synchronizovaných světů byla Omniem buď zabita nebo zajata, ale Erasmus se do toho zamíchal, dychtíc po tom, aby si vyposlechl co jim má tento dobře známý genetický výzkumník povědět. Po obklíčení malého plavidla ho robotické bojové lodě eskortovali na Corrin, do centra Synchronizovaných světů. Ozbrojení strážní roboti bezodkladně odprovodili zajatce rovnou do Erasmovy laboratoře.
Hranatá tvář Rekura se křivila v zamračeném výrazu, který přelétal mezi nadutostí a hrůzou. Jeho temné, blízko sebe usazené oči rychle mrkali. Nosil cop až po ramena, a snažil se tvářit jednak sebejistě jako i neroztěkaně, ale kompletně selhal.
Oproti němu stál autonomní robot oděný v luxusní královské robě, kterou nosíval, aby se tak v očích svých lidských otroků a subjektů výzkumu jevil co nejzajimavějším. Na své tvarokovové tváři vyčaroval neohrožující úsměv, ale potom se náhle zamračil, vyzkoušejíc si tak nový mimický výraz.
„Když si byl zajat, dožadoval si se, aby si mohl vidět Omnia. Pro velkou počítačovou Všemysl je však nezvyklé přijímat povely od tak malého člověka – muže tak malého vzrůstem i významem.“
Rekur pozdvihl bradu a nadutě zafuněl.
„Podceňujete mně“
Sahajíc do záhybů své znečištěné a zakrvácené tuniky vytáhl malou ampulku.
„Donesl sem vám něco vzácného. Toto jsou vzorky živých kultůr, hrubý materiál mého vědeckého bádání.“
„Sám jsem uskutečnil už dost výzkumné práce,“ odvětil Erasmus.
„A mám množství vzorků, ze kterých můžu čerpat. Proč by mě měli zaujímat právě ty tvoje?“
„Protože toto jsou původní buňky samotné Sereny Služebnice, a vy nemáte žádnou technologii, anebo postup jak vypěstovat jejího urychleného klona tak rychle, a tak dobře, jako já. Můžu vytvořit dokonalý duplikát vůdce Džihádu proti myslícím strojům. Myslím, že víte jak něco takového využít?“

Na Erasma to vskutku udělalo dojem.
„Serena Služebnice? Můžeš mi ji znovu vytvořit?“
„Až k její samotné DNA. Můžu urychlit její vývoj do jakéhokoliv bodu jaký si jen usmyslíte. Ale do buněk jsme umístil jisté.. Ale povězme, inhibítory ... Malé zámky, které jsem schopný odemknout jen já sám.“
Rekur svíral ampulku stále mučivě ve světle laboratoře tam, kde jí mohl Erasmus jasně vydět.
„Jen si představte jakým hodnotným nástrojem by to mohlo ve vaší válce proti lidem být.“
„A proč by si nám takovýto poklad nabízel?“
„Protože nenávidím Ligu vznešených. Obrátili se proti mému lidu, a pronásledují nás všude kam se jen pohneme. Jestli mi myslící stroje poskytnou azyl, odměním je úplně novu Serenou, se kterou si potom můžete dělat co jen chcete.“
Erasmovým duševním jádrem se prohánělí možnosti. Serena byla doposud jeho nejfascinujícím lidským subjektem, ale jeho experimenty a pokusy na ní se dočkali zoufalého konce, když zabil její nedisciplinované dítě. Potom už víc nespolupracovala. Po desetiletí si robot přál příležitost byt co i jen na sekundu ještě apoň jednou s ní – a teď se jí možná dočkal ...
Představoval si rozhovory, které by znovu spolu vedli, výměnu myšlenek, odpovědi na všechny ty jeho palčivé otázky... Studoval další větu na stěně.

Jestli si dokážu představit dokonalou otázku, bude mít i odpověď?

Erasmus sevřel Rekovo rameno. Ten se jen bolestí zašklebil.
„Souhlasím s tvými podmínkami.“

IV

Vdova po Velkém patriarchovi poslala Vorianu Atreidovi formální pozvání, ale on věděl, že to nebyla jen prostá prosba.
Zpráva mu byla doručena kapitánem městské policie Džihádu, v čem byl obsažen jistý skrytý nátlak a hrozba. Vor se však nedal jen tak lehko zastrašit. Nosíval mnoho vyznamenání, stužek a ozdob, kterými byl odměněn v době své dlouhé a učebnicové kariéry. Napříč tomu, že vyrostl mezi myslícími stroji jako důvěrník, stal se brzy hrdinou Džihádu, a tak nechtěl, aby snobská ženuška Iblise Ginja i jen na sekundu zapomněla, s kým má tu čest.
Cemie Boro-Ginjo se vdala za Ginja pro prestiž, kterou jí jeho jméno poskytlo, ale bylo to především spojenectví lidí bez lásky. Camie měla v úmyslu na vlastní politické cíle využít každičkou jednotlivou příležitost, která se jí díky působivé smrti jejího manžela naskytla. Teď tu seděla uprostřed stejných komnat, kde Velký patriarcha zosnoval tak mnoho z jeho hanebných plánů, po boku plešatého Džipolského velitele s olivou pokožkou, Yoreka Thurra. Vor si dodal odvahy, ať už tento nebezpečný pár zamýšlel cokoliv.
Camie nasměrovala, pěkně se na něj usmívajíc, Vorovu pozornost na zmenšený model na výstavním podstavci, zobrazující v malém měřítku věrné provedení grandiózního monumentu.
„Toto bude náš chrám zasvěcený Třem mučedníkům. Kdokoliv na něj pohlédne, neucítí nic jiného, než intenzivní oddanost k naší společné snaze – Džihádu.“
Vor si prohlížel mohutné klenby chrámu, obrovské číše na udržení věčného ohně, a tři kolosální sochy, stylizované podoby muže, ženy a dítěte.
„Tři mučedníci?“
„Serena Služebnice, její milované dítě, zavražděni myslícími stroji, a nakonec můj muž, Iblis Ginjo, zavražděný zrádcem lidí.“
Vor už jen ztěžka potlačoval svůj hněv. Obrátil se k odchodu.
„Nechci mít s tím nic společného!“
„Primero, prosím aspoň si nás poslechněte.“
Camie pozdvihla ruku v smířlivém gestu.

„Zamyslete se. Nemyslíte si, že právě teď nastal ten správný okamžik, kdy je třeba ve všem tom nesmírném zmatku lid Ligy oslovit, odsoudit tu strašnou vraždu Sereny Služebnice myslícími stroji, a velebit tragickou smrt mého manžela, který padl za oběť spiknutí zosnovaného Xavierem Harkonnenem a tou jeho tlelaxskou kohortou?“
„Neexistují žádné fakty potvrzující Xavierovu vinu,“ odsekl Vor ostře.
Camie byla tou osobou, která na prvním místě nesla zodpovědnost za svalení viny a pomluvy. Nebál se jí, ani jejích přisluhovačů.
„Primero, vaše předpoklady jsou mylné, a vy sám jste přestal hledat pravdu.“
„Ta se nakonec potrvdila k mé spokojenosti.“
Thurr se náhle postavil na nohy. I když byl vzrůstem o něco nižší než Camie, měl v sobě skrytou sílu kobry.
„Aby jsme byli přesnější Primero, potvrdila se ke spokojenosti občanů Ligy, a ti předce potřebují mít své hrdiny a mučedníky, že?
„Zjevně potřebují i padouchy. Jakmile nejste schopní najít skutečného vinníka, jednoduše si ho vytvoříte – tak jako jste si ho vytvořili ze Xaviera.“
Thurr si propletl prsty na rukách.
„Nechceme se přece míchat do uštěpačné debaty Primero. Jste velký vojenský stratég, dlužíme vám mnoho za naše vítězství.“
„A Xavierovi taktéž...“ dodal Vor.
Džipolský velitel pokračoval jakoby bez povšimnutí Vorova komentáře.
„My tři, důležití vůdcové Ligy teď musíme společně spolupracovat a završit tak důležité poslání. Nikdo z nás si přece nemůže dovolit, aby ho se sebou stáhli potlačené pocity a běžný žal. Obyvatelstvo musíme udržet zamířené na vítězství v našem Svatém Džihádě. Nemůžeme si dovolit hádky, které nás odvrátí od skutečného nepřítele. Ve vyvolávání otázek o tom co se stalo mezi Xavierem Harkonnenem a Velkým patriarchou jste vytrvalý, ale neuvědomujete si škodu, kterou tím pácháte?“
„Pravda je jen pravda.“
„Pravda je relativní, a musíme na ní nahlížet z úhlu pohledu většího úsilí. Dokonce i Serena a Xavier by se mnou jistě souhlasili, že i nechtěné oběti jsou opodstatněné, když pomůžou dosáhnout cíle Džihádu. Musíme ukončit tuto osobní křížovou výpravu Primero. Přestaňte předhazovat pochybnosti a nechejte si svoje pocity pro sebe. Takto naší věci jen uškodíte!“
I když Thurrovi slova zněli klidně, Vor nemohl nepostřehnout skrytou hrozbu v jeho hlase. Potlačil náhlé nutkání muže udeřit. Tento Džipolský velitel neměl žádný smysl pro čest anebo pravdu. Thurr měl však rozhodně moc nechat Vora potichu zavraždit... Vor taktéž věděl, že nebude otálet to udělat, jakmile to bude pokládat za nevyhnutelné.
Džipolskému veliteli se podařil pořádný úder pod pás, připomínajíc mu záměrně oběti, které jeho přátelé dobrovolně přinesli. Jakmile by teď Vor podkopal, či zničil veřejné mínění o Radě Džihádu a vládě Ligy jako takové, vyvolalo by to politické důsledky a značný společenský zmatek. Skandály, rezignace, a všeobecný zmatek by vážně oslabil solidaritu lidské rasy, kterou potřebovala, aby tak dále čelila myslícím strojům.
Omnius byl jediným nepřítelem, na kterém záleželo. Vor překřížil své ruce přes svou medailemi a stužkami ověnčenou hruď.
„Zatím si svoje názory ponechám pro sebe,“ odvětil.
„Ale nedělám to pro vás a vaše mocenské intriky. Dělám to pro Serenin Džihád a pro Xaviera.“
„Pokud uděláš právě to..“ dodala tiše a pro sebe Camie.
Vor se obrátil k odchodu, ale zpomalil a zastavil se u dveří.
„V den, kdy odhalíte tu frašku vašich třech mučedníků nechci být nikde nablízku. Jedu na frontovou linii.“
Kroutíc hlavou nakonec odešel.
„Boje pochopit dokážu, politiku ne!“

V

Na hlavní světe strojů Corrině, uplynuli už roky a dítě ženského pohlaví rychle rostlo do dospělosti. Její současný fyziologický a psychologický vývoj Rekur záměrně urychlil. Erasmus své laboratoře plné svých sténajících pokusů navštěvoval pravidelně, aby tak sledoval jak jeho nová Serena Služebnice nabývá svou konečnou podobu.
Mezi mučenými lidskými subjekty se tlelaxský výzkumník jak se zdá cítil jako doma. Rekur byl nakonec sám zajímavou osobou, s názory a postoji diametrálně odlišnými od těch, které Erasmus pozoroval na původní Sereně, anebo Gilbertovi Albansovi. Tak nebo jinak, tento velký vědec měl neobvyklý pohled na svět okolo sebe, perspektivu úplně orientovanou na sebesama, skroucenou pod náporem iracionální nenávisti a zloby k divoce žijícím lidem. K tomu všemu byl inteligentní a dobře vycvičený. Dobrý mentální oponent pro Erasma... ale robotova naděje visela hlavně na návratu Sereny. Rekur byl jen prostředkem.
Po dobu trvání jejího urychleného dospívání Rekur použil vyspělou strojní instruktážní techniky, aby tak naplil její hlavu dezinformacemi a falešnými vzpomínkami promíchanými s důvěrnými informacemi skutečného života Sereny Služebnice. Některé střípky vzpomínek se uchytili natrvalo, jiné bylo třeba implementovat stále znovu.
Jakmile se k tomu naskytla i ta jen nejmenší příležitost, robot se pokoušel vést nejisté rozhovory s touto novou Serenou, s přibývajícími dny pociťujíc však pokaždé větší úzkost.
Kdy už s ní bude moct debatovat, a provokovat přitom její hněv a fascinující odezvu – tak jako to bývalo kdysi? Ale i když vypadala jako dospělý člověk, Rekur trval na tom, že příprava geneticky zmanipulované kopie Sereny Služebnice ještě nebyla úplně hotová.
Po celou tuto dobu Erasmova netrpělivost rostla. Nejprve považoval nesoulad mezi Serenou, kteoru znal, a ženou, která tu teď před ním stála, za bezvýznamný. Rozdíl mezi tímto mladým člověkem a Serenou, kterou by nakonec měla stát. Ale, když už klon dosáhl ekvivalentního věku, ve kterém poznal Serenu, začal být stále více znepokojený. Toto nebylo ani přinejmenším to co čekal.
Vycítíc, že už další odklady není možné více ospravedlnit, si tlelaxský výzkumník se svými konečnými přípravami dával načas. Erasmus opět přišel ve své královské róbě, aby pozoroval jak Serenina věrná kopie ukončila fázi několikadenního ponoření v komoře plné experimentálního buněčného roztoku zpomalujícího proces stárnutí. Její vývoj byl natažen a ovlivněn, ale její slabé biologické tělo neskutečně tvrdé podmínky vydželo.
Tlelaxan byl znepokojený jak dokáže obhájit své tvrzení, ale Erasmus opět všechno zvážil. Myslící stroje mohli čekat století podle potřeby. Jakmile by se rozhodl udělat dalšího cvičného jedince, možná by tomu druhému dovolil normální růst, protože experimentální akcelerace mohla přinést jisté nedostatky.
Nezávislý robot do své obnovené interakce se Serenou vložil nesmírně velké očekávání. Nechtěl, aby se mu teď něco pletlo do cesty.
Když se plastická, vysoce viskózní tekutina z nádrže odčerpala, a ženský klon před nám stál úplně nahý. Erasmus ho ve zlomku sekundy prozkoumal vícero spektrálními senzory, využívajíc tak širokou paletu svého optického vybavení. Erasmus viděl nahou Serenu pomocí množství průzkumných přístrojů sice už velmi dávno, ale nespočetněkrát. Byl přítomen, když dala život svému nedisciplinovanému potomkovi, a byl to on, kdo vykonal sterilizační operaci, aby se problém s těhotenstvím nikdy víc nemohl opakovat.
Rekur se přiblížil, nespokojeně dychtíc potom, aby jí mohl fyzicky prozkoumat, ale Erasmus malého Tlelaxana zdvihl a odstrčil z cesty. Nechtěl, aby se mu Rekur pletl do něčeho, co mohl být jedinečný okamžik. Stála tam v nádrži, kapky z ní ještě stále padali. Serena nevypadala, že by se starala o to, že je nahá, i když originálu by se to rozhodně dotklo. To byla jen jedna z množství osobnostních odlišností a variací, které robot postřehl.
„Teď si už se mnou spokojený?“ zeptala se Serena, mrkajíc svými širokými levandulovými očima. Stála tam tak svůdně, jakoby se snažila svést potencionálního partnera.
„Chci, aby si mě měl rád.“
Na Erasmově tvarokovové tváři se zformoval umělý zachmuřený výraz, a jeho optické senzory nebezpečně zazářili. Serena Služebnice byla drzá, nezávislá a inteligentní. Nenáviděla svoje zajetí mezi myslícími stroji. Stále s Erasmem debatovala, aby našla jakoukoliv šanci ublížit mu. Nikdy se nesnažila uspokojit ho, nebo ho mít ráda. Toto nebyla Serena, kterou kdysi poznal!
„Co si jí to udělal?“ obrátil se Erasmus k Tlelaxanovi.

„Proč to řekla?“
Rekur se vynuceně a celkem nejistě pousmál.
„Z důvodu urychlení jejího růstu jsem musel její osobnost uměle vést. Sformoval jsem jí s běžnými ženskými názory.“
„Běžné ženské názory?“ zeptal se Erasmus udiveně, uvažujíc přitom o tom, zda tento nepříjemný a uzavřený Tlelaxan chápe lidské ženy dokonce méně než on sám.
„Na Serene nebylo nic běžné!“
Na Rekurově tváři se zjevila náhle rostoucí neklid. Ztichl, rozhodujíc se víc nepokoušet o další vysvětlení situace. Erasmus byl stále však víc zaujatý klonem, než Tlelaxanem. Tato žena se sice podobala Sereně postavou, jemnou tváří plnou klasické krásy, jantarově hnědými vlasy, neobyčejnými očima a pohledem, ale nebyla to ta stejná žena. Dostala se jen tak blízko, aby mohla podráždit Erasmovy vlastní vzpomínky na ní, a na časy, které spolu strávili.
„Pověz mi o svojí víře, politickém přesvědčení, filozofii a náboženství,“ dožadoval se robot.
„Vyjádři nám své nejohnivější pocity a názory. Proč si myslíš, že dokonce i zajetí lidé si zaslouží, aby se s nimi zacházelo s respektem? Vysvětli nám proč věříš v to, že je pro myslící stroje nemožné dosáhnout rovnocennosti lidské duše?“
„Proč si přeješ se mnou o takových věcech diskutovat?“ Serenin hlas teď zněl přímo podrážděně.
„Pověz mi, jak chceš bych ti odpověděla, abych tě mohla potěšit.“
Jakmile děvče dořeklo, Erasmovou milující vzpomínkou na skutečnou Serenu to otřáslo v základech. I když vypadala přesně jako Serena Služebnice, tento dojem byl ve svém vnitřním rozpoložení velmi odlišný. Způsob jakým myslela, způsob jakým se chovala. Tato verze neměla to správné společenské vědomí, povahu, ba ani žádnou jiskru, alespoň jen náznak, nebo odraz osobnostních rysů, které mu byli u Sereny tak známé. Rysy, které mu způsobili tak zajímavé obtíže. Rebelský postoj skutečné Sereny Služebnice odstartoval celý Džihád, zatímco této náhražce jakýkoliv takovýto potenciál chyběl.
Erasmus postřehl ten rozdíl v lesku jejích očí, ve špulení jejích plných prsou, způsobu jakým si přehodila mokré vlasy přes rameno. Ta fascinující žena, kterou kdysi poznal, mu najednou velmi chyběla.
„Obleč se,“ odvětil nakonec Erasmus. Po jeho boku se přihlížející Rekur jevil být vyplašený, jasně cítíc robotovo zklamání.
Vklouzla do oblečení, které pro ní Rekur připravil, zvýrazňující její ženské křivky.
„Líbím se ti?“
„Ne, bohužel jsi nepřijatelná.“
V okamžiku, kdy se povrch jeho tvarokovové ruky zastřel, učinil Erasmus rychlý a precizní výpad. Nechtěl, aby trpěla, ale nechtěl se také už víc dívat na tohoto defektního klona. Celou svojí mechanickou silou vrazil ostrou hranu své vytvarované tvarokovové ruky do jejího útlého krku a sťal jí tak lehce jakoby stříhal květiny v zahradě svého skleníku. Nevydala ani hlásku, její hlava odskočila, a tělo padlo, stříkajíc krev všude okolo na čistou podlahu jeho laboratoře.
Jaké to jen zklamání.
Po jeho levici vydal Rekur tlumený dusivý zvuk, jako by zapomněl dýchat. Tlelaxan zakopl a ustoupil o krok zpět, ale strážní roboti stáli všude okolo komor laboratoře. Početné mučené subjekty Erasmova výzkumu sténali a breptali ve svých klecích, nádržích a na stolech.
Erasmus vykročil o krok vpřed ke genetickému výzkumníkovi. Rekur pozdvihl své ruce a jeho výraz ve tváři předznamenával co se mělo stát dále. Jako obyčejně, se pokoušel vymotat z jakékoliv zodpovědnosti. „Nechápu, udělal jsem snad všechno možné, její DNA se dokonale shoduje s originálem. Je stejná v každém fyzickém ryse!“
„Není stejná, Nepoznal jsi skutečnou Serenu Služebnici.“
„Ano! Potkal jsem ji. Sám jsem na Bandalongu odebíral vzorky její tkáně, když ho navštívila!“
Erasmova tvarokovová tvář se stala mdlým zrcadlem bez výrazu.
„Nepoznal jsi ji!“
Tlelaxanova schopnost dokole vytvořit Serenu Služebnici byla přinejmenším přehnaná. Jako při robotových vlastních pokusech o imitaci maleb Vincenta van Gogha do těch nejjemnějších detailů. Kopie se nikdy ani jen zdaleka nepřiblížila dokonalosti originálu.

„Mám mnohem víc buněk, Toto byl jen náš první pokus. Můžeme se pokusit o to znova. Jsem si jistý, že příště se s problémy vypořádáme. Ten klon byl odlišný jen proto, že nikdy nesdílel se Serenou stejné životní zkušenosti, nikdy nečelil stejným výzvám. Můžeme modifikovat učební cykly její vyrtuální reality, a nechat ji strávit víc času ponořenou do smyslové deprivace.
Erasmus potřásl hlavou.
„Nikdy nebude tím, čím chci aby byla.“
„Jestli mě zabiješ, uděláš chybu Erasme! Můžeš se stále odemě ještě něco naučit.“
Upřeně hledíc na tlelaxana si zvědavý robot povšiml jak je nepříjemně objektivní. Všichni z jeho rasy odsouzené k zániku byli zjevně stejní. Rekur však neměl žádný ze vznešených povahových rysů, který by jsme mohli najít v tolika případech jiných ras. Tento malý muž by nakonec mohl mít svoji hodnotu, zabezpečíc mu nový pohled na temnou stránku lidského bytí.
Opět ho napadla jedna z jeho provokujících myšlenek na cedulkách.

Je lidštější být dobrým nebo zlým?

Robotova tvarokovová tvář se rozjasnila a zformovala do širokého úsměvu.
„Proč se na mě tak díváš?“ zeptal se Rekur nervózně.
Na tichý signál vyslaný Erasmem se strážní roboti přiblížili obkličujíc Tlelaxana. Rekur neměl už kam utéct.
„Ano, mám se od tebe ještě co učit Rekure.“ odvrátil se od muže, svírajíc svou luxusní róbu a vyslal strážím povel, aby se muže chopili.
„Vlastně mě napadá mnoho zajímavých pokusů...“
Tlelaxan vykřikl v hrůze.

VI

Vorian Atreides hleděl přímo před sebe, sedíc na velitelském můstku vlajkové lodi. Jeho úderné jednotky v době posledního týdne křižovali vesmír. Vojáci a žoldnéři pokračovali ve svých specializovaných cvičeních. Do posledního muže všichni odpočítávali dny do dosáhnutí jejich následujícího bojiště.
Když flotila vstoupila na území Synchronizovaných světů, Vor v duchu přepočítal všechny zbraně, palebnou sílu celé flotily, včetně všech vojáků, nebo žoldnéřů z Gínazu, které by v nejbližší velké bitvě proti myslícím strojům nasadil. O cílové planetě sice ještě nikdy neslyšel, ale napříč tomu Vor mínil tento svět dobýt a zničit metlu strojů.

Prokletá politika. Tady venku je přesně to místo kam patřím.

Celé ty roky po smrti a hanobení Xaviera se Vor vrhal boje proti Omniovi stále a znova. Bojoval s jedním strojovým nepřítelem za druhým, zasahujíc ve svatém jméně lidstva.
Vor se cítil být ovlivněný svatým odhodláním Sereny a Xaviera. Jejich síla mu totiž umožňovala v tomto Džihádu pokračovat. Stále pokračovat. Přísahal vždy a znova, že rozdrtí každý jednotlivý myslící stroj stojící jim v jejich cestě. Nechal by za sebou další planetu, a to i napříč ztrátě mnohých lidských otroků, kteří slouží Omniovi, černou jako zuhelnatělý puchýř kdyby nebylo žádné jiné cesty. Doposud se Primero naučil akceptovat skoro jakoukoliv cenu krve, pokud se to počítalo jako vítězství proti strojům.
Jeho dva nejbližší přátelé se stali mučedníky z vlastní vůle. Věděli co dělají a napříč tomu byli ochotni přinést tuto velkou oběť, nejen svým vlastním životem, ale taktéž i myšlenkami, dovolíc tak, aby mýty nahradili pravdu. Pro dobro Džihádu.
V soukromé zprávě prosila Serena Vora a Xaviera, aby pochopili osobní oběť, kterou činila. Brzy přinesl Xavier vlastní oběť za účelem zastavení bezohledného plánu orgánových farem Velkého patriarchy ve spolupráci s Tlelaxany. Zachránil tím tisícovky životů. Xavierovo rozhodnutí ponechat Iblisovo jméno bez poskvrny bylo heroické a nesobecké. Věděl dobře jak by to Džihád postihlo kdyby se jeho Velký patriarcha ukázal být podvodníkem a válečným překupníkem.

Oba, Serena i Xavier zaplatili strašnou, doslova tu nejvyšší cenu vědomi si co dělají.

Nemůžu polemizovat nad rozhodnutími svých přátel.

Vor najednou pocítil, jakoby mu na ramena sednul vesmír smutku, a uvědomil si přitom, že heho vlastním břemenem musí být, aby jim umožnil dokončit, co započali. Musel odolat nutkání změnit to co udělali Xavier a Serena, a nechat nepravdy pracovat pro dosáhnutí dlouhodobějších cílů. Smiřujíc se s osudem ponechali Serena a Xavier Vora, aby dokonal jejich poslání, ve které tak doufali, a pokračoval tak v jejich jménu, nesouc neviditelnou stuhu cti za všechny z tři.

Nelehké poslání...Ale to byla má oběť.

„Přiblížili jsem se k cílové planetě Primero," zavolal navigátor.
Na obrazovkách vlajkové lodi bylo vidět nezajímavou planetu, jakých už viděl mnoho. Nadýchané mraky, modré oceány, hnědé pevniny pokryté zeleným porostem bujné vegetace. To bylo místo jejich dalšího střetu s Omniem. Husté řady zvláštně krásných bojových lodí se už sbíhali do zřetelného seskupení jejich obranné linie. I z tak velké dálky blikotali hranaté bojové plavidla robotů palbou. Stroji naváděné střely už v krupobití skázy směřovali k flotile Ligy.
„Zapněte Holtzmanovy štíty."
Vor vstal ze svého křesla a přitom se celkem uvolněně pousmál na své důstojníky na můstku.
„Vytvořte ze žoldnéřů z Gínazu pozemní jednotky, a připravte jejich přesun na povrch jakmile prolomíme orbitální obranu."
Hovořil už automaticky, sebejistě.
Před desetiletími Serena rozpoutala tento Džihád, aby tak pomstila smrt svého dítěte. Xavier bojoval po Vorově boku, rozdrcujíc mnoho strojů z řad nepřátel. Vor teď už bez svých přátel zamýšlel zůstat v této nemožné válce až do samotného konce. Byl to jediný způsob jak si mohl být jistý, že tito mučednicí přinesli užitečnou oběť.
„Vpřed!" pozdvihl hlas právě když začali na Holtzmanovy štíty jeho plavidla dopadat první střely.
„Čeká nás nepřítel, kterého je třeba zničit!"